

Arrest

nr. 191 038 van 30 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 maart 2017 waarbij betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 februari 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 7 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 september 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 februari 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 138 935 de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 17 juli 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 december 2015 bevestigt de Raad bij arrest met nummer 157 643 de beslissing tot intrekking van 17 juli 2015.

Op 19 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad. Bij arrest van 27 april 2017 met nummer 186 006 wordt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 21 februari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot uitsluiting van de verzoekende partij van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.02.2017 bij onze diensten werd ingediend door :

*Y., Z. [...] (R.R.: [...])
nationaliteit: Afghanistan
geboren te K. op 01.01.1985
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen: Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, m.n. betrokkene werd op 28 november 2013 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en dit omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, en omwille van de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting. Het misdrijf dat betrokkene heeft begaan en waarvoor hij werd veroordeeld dient dan ook te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing.

In casu sluit verwerende partij verzoeker uit van het voordeel van artikel 9ter Vw op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt:

'De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.'

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet:

'Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat : a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.'

2.

Verwerende partij heeft verzoeker uitgesloten op grond van artikel 55/4 c) nl. dat verzoeker een ernstige misdrijf heeft begaan.

Verzoeker betwist de veroordeling niet, maar hij is het oneens met het feit dat hij omwille van deze veroordeling uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. 5

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er proportionaliteitsafweging werd doorgevoerd door verwerende partij, evenmin blijkt dat verwerende partij een nauwkeurig en individueel onderzoek heeft gedaan.

Verwerende partij verwijst enkel naar het ernstig misdrijf gepleegd door verzoeker waarvoor hij een gevangenisstraf van drie jaar heeft gekregen.

Nochtans is verwerende partij genooddaakt om een doorgedreven onderzoek te voeren zodat pro en contra kunnen worden afgewogen.

Verwerende partij heeft in onderhavig dossier immers toepassing gemaakt van de uitsluitingsgrond wegens het plegen van een ernstig misdrijf, zoals voorzien in artikel 55/4 Vw. Uit de memorie van toelichting blijkt met betrekking tot het begrip "ernstig misdrijf" in deze bepaling "dat de bewoordingen van artikel 17 van richtlijn 2004/83/ EG van 29/4/2004 werden overgenomen, die niet noodzakelijk aansluiten bij het Belgisch strafrechtelijk classificatiesysteem. Verder kan voor de invulling van het begrip «ernstig misdrijf» mutatis mutandis verwezen worden naar de punten 155 tot 158 van de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés», uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands):

"(...) 156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'infraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison des très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable.(...)

157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes circonstances aggravantes, telles que, par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore a bénéficié d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels

du demandeur l'emportent sur les autres considérations.(...) » (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, p. 109 – 110)»

Aldus blijkt hieruit dat bij toepassing van deze uitsluitingsclausule de pro en contra dienen te worden afgewogen, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de door de betrokkene aangevraagde bescherming. Daarbij moet rekening gehouden worden met zowel verzachtende als verzwarende omstandigheden, zoals het al dan niet bestaan van eerdere inbreuken, het feit dat de straf reeds werd uitgezeten, e.d.m.

3.

Verwerende partij had dan ook een proportionaliteitstoets moeten uitvoeren bij toepassing van de uitsluitingsclausule ex art. 9ter juncto art. 55/4, c, van de vreemdelingenwet, hetgeen evenwel niet gebeurd is. Door dit niet te doen, is de beslissing tot uitsluiting evenwel kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd.

Immers blijkt niet dat rekening gehouden werd met het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten in de gevangenis en zich sinds zijn vrijlating op 15.01.2015 niet meer schuldig heeft gemaakt aan enig misdrijf. Bovendien kampt verzoeker sinds de feiten met ernstige psychologische problemen en meerdere zelfmoordpogingen waaronder strangulatie en auto-intoxicatie.

Verzoeker werd uiteindelijk vrijgelaten op 15.01.2015 omdat hij zich goed had gedragen. Hij werd niet als een gevaar voor de openbare orde en veiligheid beschouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat de vraag werd gesteld naar het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde en evenmin naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak (m.n. zijn psychiatrische problemen en de niet-terugleidingsbeslissing van het CGVS).

Immers werd in de uitsluitingsbeslissing ook geen rekening gehouden met de inhoud van de beslissing van het CGVS dd.17.07.2015 (stuk 3), alwaar werd gesteld dat het aannemelijk is dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een reëel risico op ernstige schade omdat hij niet de financiële middelen heeft om zich te hervestigen, hij boven ongeletterd is en ernstige psychologische problemen heeft. Op grond hiervan besluit het CGVS dan ook dat verzoeker direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

De draagwijdte van huidige uitsluitingsbeslissing werd in het licht van al deze elementen niet nagegaan door verwerende partij, zodat het zorgvuldigheids-, minstens het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Verwerende partij is immers gehouden in rechte en in feite afdoende te motiveren, zelfs wanneer men ernstige misdrijven heeft gepleegd (zie arrest RvV 31.03.2010: '3.3 Le Conseil ajoute toutefois que ce faisant, la partie défenderesse reste tenue de se conformer aux obligations de motivation formelle qui lui incombent, en l'occurrence celle de fournir à l'intéressé, dans sa décision, une information claire et suffisante des considérations de droit et de fait qui l'ont déterminée, en qu'il peut comprendre les raisons qui la justifient et apprécier l'opportunité de les contester utilement.').

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd."

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Te dezen stelt de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, zodat moet worden aangenomen dat de verzoekende partij van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd uitgesloten op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt specifiek uiteengezet dat de verzoekende partij op 28 november 2013 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en dit omwille van de aanranding van de

eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, en omwille van de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat dit dient beschouwd te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan eveneens de schending aangevoerd wordt.

Artikel 9ter, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Aldus blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een wettelijk kader inzake de mogelijkheid voor de verwerende partij om – niettegenstaande wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – een verblijfsmachtiging te weigeren, ingeval er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de aanvrager zich schuldig maakte aan de in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet omschreven handelingen. Dit zijn niet om het even wat voor handelingen die indruisen tegen de openbare orde. Het moet onder meer gaan om vreemdelingen van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat ze een ernstig misdrijf hebben gepleegd. De memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet preciseert dienaangaande, citerend uit *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés”*: *“Dans le présent contexte, [...] un crime « grave » doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave [...]”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, 51, nr. 2478/1, p.109).

Uit het arrest van 28 november 2014 van het Hof van Beroep te Gent blijkt dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, én omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting en zij hiervoor reeds werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van drieduizend euro, deels met uitstel door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 29 juli 2013. De verzoekende partij werd toen bovendien ontzet uit haar rechten voor een termijn van tien jaar overeenkomstig artikel 31, eerste lid, Swb. en voor een termijn van twintig jaar overeenkomstig artikel 382 Swb. Het Hof van Beroep bevestigt met het arrest van 28 november 2014 het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk.

Bijgevolg dient er overeenkomstig de bepalingen van artikel 55/4, eerste lid, c) nagegaan te worden of er *“ernstige redenen”* zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een *“ernstig misdrijf”* zouden kunnen verantwoorden.

Er dient bovendien op gewezen te worden dat gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 4, van de Vreemdelingenwet, de wetgever een ruime discretionaire bevoegdheid heeft toegekend aan de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij handelingen heeft gepleegd, zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist de veroordeling niet, maar zij is het oneens met het feit dat zij omwille van deze veroordeling uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een doorgedreven onderzoek dient te voeren zodat de *pro* en *contra* kunnen worden afgewogen waarbij rekening gehouden wordt met verzachtende als met verzwarende omstandigheden zoals het al dan niet bestaan van eerdere inbreuken en het feit dat de straf reeds werd uitgezeten. De verzoekende partij geeft aan dat zij op 15 januari 2015 wegens goed gedrag werd vrijgelaten en zich sinds haar vrijlating niet meer schuldig gemaakt heeft aan een ernstig misdrijf. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de vraag werd gesteld naar het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde. Evenmin werd gekeken naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak, met name haar zwaar psychiatrische problemen en de niet-terugleidingsbeslissing van de commissaris-generaal.

Uit het in de motivering van de bestreden beslissing aangehaald arrest blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd op de persoon van een minderjarige, onder de zestien jaar oud, én omwille van de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging en de verkrachting van de persoon van een minderjarige, boven de volle leeftijd van zestien jaar, met de verzwarende omstandigheid dat de verkrachting gepaard ging met opsluiting. Uit de stukken van het administratief dossier worden de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd als volgt omschreven. Ten eerste blijkt dat een veertienjarig meisje uit het MPI Pottelberg was weggelopen en via haar vriendje bij de verzoekende partij kon overnachten. Daar diende ze seksuele handelingen te stellen om haar verblijf te verdienen. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij volgende handelingen stelde bij een zeventienjarig meisje: *“Op een bepaald moment is M. moe en legt ze zich gekleed op bed, in een afzonderlijke slaapkamer. Enige tijd nadien komt Z[...] de kamer binnen, doet de deur op slot en komt op het slachtoffer liggen. Met één hand neemt hij haar beide handen vast met zijn andere hand doet hij haar bloes open. Slachtoffer probeert hem tevergeefs weg te duwen. Hij laat haar los, doet haar broek en slip af, doet haar benen open, vingert haar zeer hard en penetreert haar tenslotte met de penis. Hij komt klaar en gebruikte geen voorbehoedsmiddel. Wanneer het slachtoffer naar het toilet wenst te gaan, vergezelt hij haar, blijft voor de deur staan en wanneer ze terug naar de slaapkamer gaan doet hij opnieuw de slaapkamerdeur op slot en legt de sleutel onder zijn hoofdkussen. Pas de volgende ochtend slaagde het slachtoffer erin het appartement te verlaten.”* De verzoekende partij werd hiervoor veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van drieduizend euro en een geldboete van drieduizend euro, deels met uitstel door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 29 juli 2013. De verzoekende partij werd bovendien ontzet uit haar rechten voor een termijn van tien jaar overeenkomstig artikel 31, eerste lid, Swb. en voor een termijn van twintig jaar overeenkomstig artikel 382 Swb. Gezien de feiten, de kwalificatie van de misdrijven en de toegekende strafmaten is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om deze te kwalificeren als een *“ernstig misdrijf”* in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De veroordeling betreft immers de *“ernstige reden”*; ook blijkt uit de strafmaat van het arrest dat het om een *“ernstig misdrijf”* gaat. Het voormelde arrest van het Hof van Beroep heeft, gelet op het feit dat er geen beroep werd aangetekend,

kracht van gewijsde. Het misdrijf dat zij heeft begaan en waarvoor zij werd veroordeeld dient dan ook te worden beschouwd als een “*ernstig misdrijf*” in de zin van artikel 55/4, c), van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij kon *in casu* op basis van het arrest, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld en de strafmaat, terecht vaststellen dat de verzoekende partij zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een ‘ernstig’ misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, ook al werd de verzoekende partij op 15 januari 2015 onder voorwaarden vrijgelaten. Dat de verzoekende partij onder voorwaarden werd vrijgesteld en zich sindsdien niet meer schuldig gemaakt heeft aan enig misdrijf, doet geen afbreuk aan het feit dat zij wel degelijk werd veroordeeld ingevolge een ernstig misdrijf en dienvolgens aan de toepassing van artikel 55/4, eerste lid, c). Het gegeven dat een voorlopige invrijheidstelling aan de verzoekende partij werd toegekend, impliceert niet dat de verwerende partij niet vermogt te concluderen dat een bestuurlijke maatregel, met name de uitsluiting van de verzoekende partij van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangewezen is nu de verzoekende partij een “*ernstig misdrijf*” in de zin van artikel 55/4, c), van de Vreemdelingenwet begaan heeft. Voorts gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet niet preciseert dat het om actuele ernstige misdrijven dient te gaan en evenmin bepaalt dat hierbij dient rekening gehouden te worden met een “*reclassering*” die aan de gang is. In dit verband wordt er bovendien nog op gewezen dat er *in casu* niet een zodanige tijd verlopen is tussen de feiten, met name april 2013, het arrest van het Hof van Beroep van 28 november 2013 en de bestreden beslissing van 1 maart 2017 dat het *in casu* kennelijk onredelijk is om toepassing te maken van artikel 9ter, §4 *juncto* artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij noch indirect, noch direct mag teruggeleid worden naar Afghanistan, gelet op de beslissing van 17 juli 2015 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft waardoor zij naar Afghanistan teruggeleid wordt. Tenslotte wijst de Raad er nog op dat de voorbereidende werken expliciet bepalen: “*Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.*” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36). 36). Het staat de verzoekende partij derhalve vrij om te gepasten tijde bij het treffen van een verwijderingsmaatregel haar op dat ogenblik geldende medische situatie aan te halen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten de Raad niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Evenmin wordt een schending van de artikel 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan besloten worden tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS